

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty, podnosząc, że: decyzja strony pozwanej o nieprzedłużeniu umowy o pracę strony skarżącej została wydana z naruszeniem prawa do bycia wysłuchanym, obowiązku staranności, obowiązku uzasadnienia oraz z naruszeniem obowiązku wysłuchania bezpośredniego przełożonego; decyzja ta jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie oraz wadliwa z powodu nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – Papaconstantinou i in. / Rada i in.

(Sprawa T-188/18)

(2018/C 166/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Adonis Papaconstantinou (Nikozja, Cypr) i 722 innych (przedstawiciele: adwokaci A. Markides, M. Ioannides, C. Velaris i C. Velaris, A. Robertson, QC, oraz G. Rothschild, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa (reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej) oraz Unia Europejska (reprezentowana przez Komisję Europejską)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd, z tytułu odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji Eurogrupy dotyczących uporządkowanej likwidacji Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (zwanego dalej „Laiki Bank”), umorzenia lub konwersji długu (bail-in) Bank of Cyprus Public Company Limited (zwanego dalej „Bank of Cyprus”) oraz zbycia aktywów i oddziałów rzeczonych banków w Grecji lub w wyniku udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego (ELA) na rzecz Laiki Bank za zgodą Europejskiego Banku Centralnego i późniejszego przeniesienia, pod kierownictwem Europejskiego Banku Centralnego, jednostronnego zobowiązania na Bank of Cyprus;

lub, ewentualnie:

— uznanie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność pozaumowną, i określenie procedury celem ustalenia rzeczywistej, możliwej do pokrycia straty poniesionej przez skarżących;

i w każdym wypadku:

— obciążenie pozwanych poniesionymi przez skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-147/18, *APG Intercon i in./Rada i in.* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Lipitalia 2000 i Assograssi / Komisja

(Sprawa T-189/18)

(2018/C 166/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Lipitalia 2000 SpA (Turyn, Włochy), Assograssi – Associazione Nazionale Produttori Grassi e Proteine Animali (Buccinasco, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Moretto)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła obowiązki, które ciążyą na niej na podstawie rozporządzeń nr 999/2001, nr 178/2002 i nr 1069/2009, a także ogólnych zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, przez to, że nie poddała pod głosowanie komitetu regulacyjnego na podstawie procedury, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/648/WE, projektu środków mających na celu zweryfikowanie zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających przetworzone białka zwierzęce pochodzące od przeżuwaczy, zawartego nadal w rozdziale V sekcja E pkt 2 załącznika IV do rozporządzenia nr 999/2001;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzą, że chociaż od dnia 1 lipca 2017 r. Komisja ponownie zezwoliła na wywóz przetworzonych białek zwierzęcych (PBZ) pochodzących od przeżuwaczy celem uwzględnienia radykalnej poprawy sytuacji epidemiologicznej związanej z BSE (Bovine Spongiform Encephalopathy) w Unii, wywóz nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających wspomniane PBZ przeżuwaczy jest nadal w niewyjaśniony sposób zakazany w rozdziale V sekcja E pkt 2 załącznika IV do rozporządzenia nr 999/2001. Zakaz ten ma w dalszym ciągu zastosowanie, chociaż niemal wszystkie państwa członkowskie uzyskały aktualnie status krajów o niskim ryzyku BSE i chociaż standard międzynarodowy określony przez OIE (Office international des épizooties) nie przewiduje podobnego zakazu dla nawozów organicznych i polepszaczy gleby pochodzących z krajów, które posiadają taki status.

Poza tym zdaniem skarżących, chociaż Unia zakazuje wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby (zawierających PBZ przeżuwaczy) pochodzących także z państw członkowskich o niewielkim ryzyku w przeciwieństwie do standardu międzynarodowego określonego przez OIE, to jednak zezwala ona na wprowadzanie do obrotu tych produktów na swoim terytorium. Mało tego: zezwala ona nawet na przywóz z krajów trzecich, w tym z krajów o kontrolowanym lub nieokreślonym ryzyku BSE, PBZ pochodzących również od przeżuwaczy oraz zawierających je produktów, którymi są nawozy organiczne i polepszacze gleby.

Straty ponoszone przez przedsiębiorców Unii z powodu zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających PBZ przeżuwaczy są ogromne.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą, że prawo Unii nakłada na Komisję obowiązek działania w celu zaradzeniu tej sytuacji.

Konkretnie skarżący podnoszą:

1. Naruszenie obowiązku spoczywającego na Komisji na podstawie art. 7 i art. 5 ust. 1 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. 2001 L 147, s. 1), art. 5 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. 2002, L 31, s. 1) oraz art. 43 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. 2009, L 300, s. 1).

2. Naruszenie obowiązku działania spoczywającego na Komisji na podstawie zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, a także art. 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2018 r. – Andreas Stihl / EUIPO – Giro Travel (Kombinacja kolorów szarego i pomarańczowego)

(Sprawa T-193/18)

(2018/C 166/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andreas Stihl AG & Co. KG (Waiblingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Völker, M. Pemsel i C. Eulenpesch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Giro Travel Company (Roman, Rumunia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Kolorowy unijny znak towarowy przedstawiający kombinację kolorów szarego i pomarańczowego – unijny znak towarowy nr 7 472 723.

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 stycznia 2018 r. w sprawie R 200/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 w związku z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Rewe-Beteiligungs-Holding International / EUIPO – Wessanen Benelux (BonNatura)

(Sprawa T-194/18)

(2018/C 166/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rewe-Beteiligungs-Holding International GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Brandstätter, M. Kinkeldey i J. Rosenhäger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)